

חלק א' ניגוד בסיסי בטבעם של בעל ואישה

סבתא צירל'ה יושבת לה על כורסת הנצרים, רגליה נתונות בתוך נעלי צמר וצעיף כרוך סביב צווארה. אמנם קיץ עכשיו, אך הגיל עושה את שלו ועל צירל'ה להיות עטופה היטב כדי לא לרעוד, גם אם ברוחה היא עדיין צעירה, בלי עין הרע.

מוזיקה רוגעת מתנגנת מן הפטיפון, שאותו לא מסכימה צירל'ה להמיר בשום אדם-פי-שלוש' או מערכת סטריאו כלשהי. היא סורגת סוודר ורדרד לבת הנין אשר נולדה אך אתמול. ללכת לבקר את התינוקת החדשה – אין בה כבר כוח. לפחות תסרוג...

מולה, על ספת העור, יושב לו מוישה, אשר חגג אתמול את יום-הולדתו המאה, וקורא בעיתון היומי.

האווירה פסטורלית כל כך. טוב להם ביחד, למה למות!?

מוישה מדשדש מן המטבח, בהביאו ספלי תה רותחים לשניהם (בלי סוכר! הם שומרים על בריאותם...) ומספר על אודות סקר מעניין שקרא בעיתון, כי "נשים מוציאות מפיהן תשע מיליון מילים בממוצע בשבוע, ואילו אנשים מוציאים מפיהם שלוש מיליון מילים בשבוע. כך קובעת הסטטיסטיקה, חד משמעית!"

סבתא צירל'ה, אשר השנים הארוכות לא איבדו מטעמו של ההומור הבריא שלה, אומרת מיד: "זדאי שהסטטיסטיקה צודקת! הן האישה צריכה לחזור שלוש פעמים על כל מילה – עד שמבינים את כוונתיה..."

פורצים שניהם בצחוק מתגלגל ומעלים זיכרונות רחוקים, מדפדפים באלבום הנוסטלגי של חייהם החל מאי אז, בשנים הראשונות שלאחר נישואיהם:

כיצד בשנה הראשונה – הם עדיין לא הבינו כי בעל ואישה הם שונים...

כיצד בשנה השנייה – הם החלו להבין...

ובשנה השלישית – הבינו זה את זה,

ובשנה הרביעית – עבדו על מידותיהם,

ובשנה החמישית – עבדו עוד,

ובשנה השישית – כבר התאחדו יותר,

ובשנה השביעית אמרו: איפה היינו עד היום?!

ובשנה השמינית – כבר שכחו כי היו ביניהם הבדלים אי פעם...

ובשנה התשיעית – הבינו כי במהלך כל החיים עליהם להמשיך לעבוד על מידותיהם,

ובשנה העשירית – הבינו זה את זה, בלי מילים...

לא נלאה אתכם בקורותיהם הארוכים של בני הזוג, אשר עד ימינו אלה הוא חי באושר ובעושר ולא חסר לו מאומה, אך העיקרון שהנחה אותם מובן: הבנת ההבדלים ועמל מידות.

ועד היום סורגת סבתא צירל סוודרים, ומחייכת.

הנה כי כן, בני הזוג שונים הם בתכונותיהם ובדרכי פעולתם. הם שני חצאים אשר עמל חייהם הוא להבין את השוני, להשלים האחד את רעהו ויחדיו לחתור ולהגיע אל מטרה אחת.

הקדוש ברוך הוא ברא לכל אחד מבני הזוג את התכונות המתאימות לו להגשמת ייעודו הפרטי ולהצלחת חייו המשותפים עם בן זוגו.

שלמות הבריאה

על פי מקורותינו הקדושים, המשפחה משקפת את הבריאה כולה:

הבעל הוא שכלי: הוא בעל הסמכות בבית, הכבוד, הצדק והאמת.

האישה לעומתו רגשית: היא גומלת חסד בכל עת, במעשיה ובעצם מהותה. היא מזדהה עם כל אחד, מרחמת, אוהבת וחומלת ובגמישותה ורוכותה היא מביאה את ההרמוניה אל הבית.

בתוך המשפחה נפגשים שני היסודות הללו, הפוכים כל כך, והם מתחברים זה לזה ומשלימים זה את זה בצורה נפלאה. כאשר כל חלקי התא המשפחתי ממלאים את ייעודם כהוגן, אזי הארמון שלם. כאשר האישה עושה את תפקידיה נאמנה והאיש את תפקידיו הוא, נוצרת הרמוניה ובריאות הנפש, יש שמחה ורוגע, אחדות ושלוש ועבודת מידות המביאה להשראת השכינה. ההורים חדורים בכוחות להעניק לילדיהם את כל

מה שהם זקוקים לו. יש בהם גם כוח להעניק איש לרעהו את כל צרכיו, מתוך הבנת הבדלי האופי וחתירה ממושכת לאחדות ולשלום.

כאשר בן זוג ממלא את תפקידו הוא, מתוך הכרה כי השוני ביניהם הוא אך ורק לטובתה האישית, יש בו הרצון והכוח להתגבר על כל מכשול והוא פנוי רגשית ופיזית למילוי תפקידיו.

בית כזה משלים לא רק את עצמו אלא את החברה כולה, וכך נמצאת כל הבריאה מתוקנת. הן הקדוש ברוך הוא התנה את שלמות הבריאה בשלמות האדם (בראשית ט וט וברש"י, רד"ק וספורנו). איש לא ימצא את תיקונו עד אשר יגור בכפיפה אחת עם ניגודו המשלים – בין כתלי הבית היהודי.

מכאן אנו למדים עד כמה חשובה ידיעת הניגודים הללו והבנתם. הן הדבר אינו ממלא את מטרותיו רק בתוך משפחתנו הפרטית, אלא משפיע על הבריאה כולה.

מטרת ההבדלים

כאשר נבין היטב את מטרת ההבדלים יקל עלינו לקבל את בן הזוג על אף השוני, ואולי בזכותו.

אם כן, מדוע בעל ואישה שונים?

1. כדי להשלים אחד את השני

הקדוש ברוך הוא בראנו שונים על מנת שנשלים אחד את השני ונגיע לאיזון המושלם. לו היו שני בני הזוג שכליים כמו האיש היה הבית שרוי בקור מקפיא עצמות, ואווירה נוקשה ובלתי גמישה הייתה נושבת בו. ואצל ילדים, כידוע, החום והרכות הם תנאי הכרחי לגידול בריא.

כן הדבר לו היו שני בני הזוג רכים ורגשיים כאישה: הבית היה נע ונד כמו עלה ברוח, בלי עמוד שדרה, עצמה וכוח.

בית בריא ומאוזן נצרך לשתי התכונות הללו. הוא נזקק לרכותה ולגמישותה של האם ועם זאת אינו יכול לוותר על יציבותו וקור רוחו של האב.

כך נרכיב את הבטון היוצר את הבית: נכניס למערבל גדול את היציבות, החוזק, היושר, ראיית המכלול והשכל של האיש. נוסיף לו את תבלין הדמעות של האישה, את הרגשנות, הרוך, הדאגה, המסירות והגמישות ונקבל חומר מאוזן ועמיד, לבית איתן עד מאה ועשרים.

הכוח המניע

איש

הכוח המניע את האיש הוא השכל.

חכמתו בעיקר במוח - משכן השכל. אין זה אומר שהוא אטום רגשית אלא הצד השכלי שבו הוא הדומיננטי. גם אם יש בו רגש הוא לא יפעל על פיו, ובדרך כלל השכל ינווט את החלטותיו.

אישה

הכוח שמניע את האישה הוא הרגש.

חכמתה בעיקר בלב - משכן הרגש.

לכן קורה לא אחת שהיא טובעת בים של רגש, וזקוקה לעוגן הצלה שכלי שיציל אותה מטביעה מסוכנת...

אין זה אומר שאין לה שכל, אלא בדרך כלל הרגש הוא שינווט את החלטותיה.

פתרון

הקשיבי, אישה יקרה, גם לשכל שבו ניחנת, ודעי כי טוב וחשוב לשקול החלטות על פיו. עם זאת שמחי, כי בעלך ושכלו הישר הם נכס יקר בשבילך.

הסבירי לבן זוגך כי יצליח יותר להרגיעך אם יפנה לרגש שבך, וכי את לומדת ומרגישה עד כמה להפעיל את השכל בשעת החלטה, ולא את הרגש בלבד.

דרך החיים המשותפים אפשר להגיע לאיזון הנכון ולמיזוג מלא בין מוח ללב, ועל ידי כך לפעול בצורה הנכונה ביותר.

הבה נזכור כי אילו אצל שנינו היה הרגש דומיננטי, הייתה חסרה יציבות לביתנו ולילדים הייתה משענת קנה רצוף.

ולחלופין, אילו היה השכל בלבד שולט הרי שביתנו היה קשוח וקר מדי,

נטול כל רגש, החיוני אף הוא לבית בריא.

נתפלל שהחיים המשותפים יאזנו אותנו ויתנו לנו מעט מזה ומעט מזה ותמיד כאשר עומדת על הפרק החלטה קשה בעניין העומד ברומו של עולם - ניעזר בדעת תורה. כי במלחמת החיים אין רצוננו לנצח זה את זה אלא לנצח את היצר ולעמוד איתן מול כל ניסיון וספק.

תווי החיים מספרים

נפתלי צועד לביתו לאחר יום לימודים מעייף. מכל מקום שאליו פונות עיניו קורצת לו מודעת פרסומת על אודות משחק חדש, והפרסומת - משכנעת היא ונוטפת דבש. הנה מתקרב הוא לחנות והצעצוע עומד אל מול עיניו. הוא יודע כי ארון המשחקים בביתו עולה על גדותיו, מה שאין כן מצב הכיס... נפתלי עובר הלאה וממשיך את חייו, מותיר בשלווה את הצעצוע שימשיך ויקשט את חלון הראווה.

רעייתו פוסעת לחתונה, בדרך היא נכנסת לחנות הלבשה 'רק כדי להציץ'. מציצה - ונפגעת... רואה חליפה ורדרדה התואמת להפליא את הפרח שעל נעל בתה בת השנתיים, והיא שבויה כבר בקסמה. אינה יכולה להמשיך. הנעליים בעלות הפרח עשויות סוליה דקה שתחזיק מעמד אולי חודשיים? הבגד לא יתאים למידתה של הבת הגדלה בקצב מואץ? אז מה. היא רוצה את הבגד ויהי מה...